

Katelijne BOON Radiomaker

Een antieke koffer die je zo mee terugneemt in de tijd, gevuld met foto's en brieven van lang geleden. Een stemvork en een gebed van Franciscus van Assisi. Hoewel ze weinig aan materie gehecht is, zeggen die drie voorwerpen veel over de persoonlijkheid van Klara-presentatrice Katelijne BOON. Onlangs getuigde ze voor een volle kerk over wat het voor haar betekent om als christen te leven.

'Zingen is echt iets wat ik niet kan missen'

Lieve WOUTERS

Ze moet er nog aan wennen dat mensen haar herkennen op straat. Dat gebeurt almaar vaker sinds Katelijne BOON de Koningin Elisabethwedstrijd verslaat voor televisie. Naar aanleiding van Mediazondag met als thema *Jouw verhaal, ons verhaal, Zijn verhaal* was ze bereid mee te doen aan een kleine stunt: een interview aan de hand van drie voorwerpen, zowel op de parochie-, de diocesane als de algemene bladzijden.

– Was het moeilijk om drie voorwerpen te vinden die iets zeggen over wie u bent en wat engagement en geloof voor u betekenen?

Eigenlijk ben ik helemaal niet zo gehecht aan voorwerpen. Dat komt wellicht omdat ik in mijn leven zo vaak moest verhuizen, wel tien keer toen ik nog thuis woonde. Nu woon ik al een kleine twintig jaar in Antwerpen, maar het interieur verradt weinig van de familiegeschiedenis. Op mijn bureau bewaar ik een inktdepper die ik van mijn grootvader erfde, een bijzonder man. Als eeuwige eerste van zijn klas hadden ze hem als kind met een laurierkroontje door Oostende laten rijden. Die inktdepper is zowat het enige wat mij met hem bindt.

– Uw grootmoeder vluchtte tijdens de Eerste Wereldoorlog uit Ieper naar Engeland. Heeft dat de familie getekend?

(Boon verdwijnt even en verschijnt met een antieke koffer.) Als ik iets uit een brand zou redden, is het wel deze koffer. Ik kreeg hem van mijn laatste grootvader. Hij bevat een heleboel familieportretten en brieven uit die periode. Toen mijn grootmoeder uit Ieper met haar ouders, broers en zussen in Engeland aankwam, werd de familie opgevangen door een baron. Diens zoon was in Ieper gewond geraakt en gered door een Ieperse familie. Deze koffer geeft me op een vreemde manier inzicht in de familiegeschiedenis en ik ben vast van plan me er verder in te verdiepen en er een boek over te schrijven. Het moment is er en het kriebelt.

– Nu de kinderen wat ouder zijn, hebt u er misschien meer tijd voor?

Inderdaad. Tot onze vier kinderen goed en wel op de schoolbanken zaten, hield ik mijn professionele leven beperkt tot korte projecten. Zo las ik stemmetjes in en werkte ik als stemregisseur, was freelance sopraan in het Vlaams Radio Koor en persvoorlichter van allerlei ensembles. Van alles heb ik wel iets geleerd.

Eigenlijk had ik geneeskunde willen studeren, maar omdat ik mijn studies zelf moest bekostigen en dus tegelijk werkte, koos ik voor een kortere richting. Dat werd Germaanse taal- en letterkunde. Ik koos de toen nog gloednieuwe richting computerlinguïstiek en kon na mijn studies als wetenschappelijk assistent aan de slag in de Universiteit Antwerpen, toen nog UFSIA. Vervolgens ben ik me gaan verdiepen in het ontwikkelen van software. Weer iets volstrekt anders.

– Welk verhaal vertelt de stemvork?

Die heb ik altijd op zak. Op een of andere manier wisten ze me wel altijd opnieuw te vinden om te zingen. In de lagere school in Herent, later bij het Leuvens vrouwenkoor Cappella Concinite onder leiding van Karel Aerts, toenmalig directeur van

„Een gebed van Franciscus van Assisi gaf me als jongere echt een moment van verlichting”

Radio 3, en het kwartet Dulce Lovanium. Vandaag zing ik voornamelijk bij Ensemble Polyfoon en Psallentes. Zingen is echt iets wat ik niet kan missen. Het is gezond: je stuurt zuurstof door je hele lichaam. Luidkeels zingen zoals normaal alleen kinderen durven, vind ik heerlijk om de akoestiek van een ruimte te testen.

Samen zingen schept ook verbondenheid. Een koor is in zekere zin een afspiegeling van de samenleving: iedereen zingt zoals hij gebekt is. De een leest noten op zicht, de ander heeft veel oefening nodig. Je leert solidair zijn, want alleen samen lukt het om er een klinkend geheel van te maken. Met een stemvork krijg je iedereen op dezelfde golflengte en vind je de juiste toon om mensen aan te spreken.



Oude koffer vertelt de familiegeschiedenis van Katelijne Boon. © Kristof Ghyselincx

– Onlangs sprak u een volle kerk toe. Hoe kwam dat?

Toen ik die vraag kreeg via een oude bekende, vroeg ik me af wat ik te vertellen kon hebben in een rij sprekers zoals politicus-rector Rik Torfs en aartsbisschop Léonard. Maar de vraag was eenvoudig: wat betekent het voor mij als ik zeg dat ik christelijk gelovig ben? Ik probeerde daar eerlijk en persoonlijk op te antwoorden, vertrekkend van de vraag wat me daarin zo raakte dat ik het nog altijd meedraag. Aan het einde van mijn vakantie maakte ik tijd om me daarover te bezinnen. Dat was lang geleden en het deed me ongelooflijk veel deugd. Weet je, als het druk wordt, is de aandacht voor God vaak het eerste wat erbij inschiet. En dat is jammer, want dat geeft juist zoveel kracht. Wat mijn geloof voedde door de jaren heen? Als kind de Bijbelverhalen, later de jeugdwerking van de parochie, maar ook heel wat muziek, natuurlijk. Met Cap-

pella Concinite zongen we vele jaren tijdens de vieringen van de Goede Week en andere kerkelijke hoogfeesten. Het waren vaste punten, die het leven ritmeerden. Maar als ik één tekst heel lang bij me heb gedragen, dan is het wel het gebed van Franciscus van Assisi: „O Heer, maak van mij een instrument van uw vrede.” Als zesdejaars op reis naar Italië, kreeg ik het op een briefje toegestopt in een winkel in Assisi. Toen ik het las, ervoer ik echt een moment van verlichting.

Die avond voor de parochianen in Herentals las ik het gebed integraal voor, onwennig in de preekstoel met driehonderd paar ogen op me gericht. Veel mensen bleken zich te herkennen in mijn verhaal, zoekend als ook zij waren. Die ervaring van verbondenheid sterkte me in de overtuiging dat je moet durven uitkomen voor je geloof, maar ook wel hoe belangrijk het is om daarbij gesteund te worden door een groep.